

[Moltesen.]

ja, det er jo muligt, hvis man kunde faa Garantier dær, men jeg har nogle Mindelser om, at der har været Huller i det Fad ogsaa i sin Tid. Det er altsaa den højtærede Udenrigsministers eller Regeringens Sag at afgøre, om vi skal have dette lukkede Rigsdagsmøde, men jeg synes, det har ogsaa sin Vanskelighed, medmindre der altsaa var en alvorlig Villie hos mine Kolleger her om at holde tæt, for Sagens Skyld, for Landets Skyld.

Jeg gaar tilbage fra denne Parentesbemærkning. Den radikale norske Regering har, som vi ogsaa har faaet at vide under denne Debat, stillet Forslag til en Forsvarsordning, der skal koste 30 Mill. Kr., medens det er udtalt, at det norske socialdemokratiske Parti mener, der kun skal anvendes 25 Mill. Kr. Dette Forslag har vi ogsaa faaet frem her til Støtte for det Forslag, som vi nu her behandler.

Jeg kan ikke se, det støtter i nogen Henseende, uanset hvad det norske „Dagbladet“ i den Henseende maatte mene. At man derfra skal kunne slutte, at naar Norges Radikale vil give 30 Mill. Kr. og Socialdemokraterne 25 Mill. Kr., saa kan vi nøjes med en Ordning til omtrent 20 Mill. Kr., eftersom Norge har den lange Kyststrækning — er det ikke udenfor enhver forstandsmæssig Betragtning? Hvorfor den ikke mere paa et kartografisk end paa et geografisk Grundlag ligesom den Sømands paa Aalborgdamperen, der forleden Dag, da de havde Vanskelighed ved at komme herover til København, og man spurgte ham: Hvordan gaar det?, sagde: Jo, naar vi kommer udenfor Hals, saa gaar det nok, for saa gaar det nedad, saa gaar det hurtigt.

Det er den samme Forstand, som ligger til Grund for den Betragtning af Norges lange Kyststrækning og vor Kyststrækning og vor geopolitiske Stilling. Mig forekommer det, at vi med vore Masser af Øer og Stræder netop ved vor Beliggenhed har mindst lige saa udsat en Stilling, som Norge har, og naar Norge har Raad til at ofre 30 Mill. Kr., kunde jeg da godt tænke mig — for Sagen er økonomisk oplagt herhjemme —, at vi kunde ofre endnu mere.

Den højtærede Udenrigsminister ønskede en forstandsmæssig Begrundelse af, hvad vi kan gøre, og venter saa, at vi kunde blive enige om, hvad vi skal gøre. For mig synes Spørgsmaalet at være stillet paa Hovedet. Udgangspunktet for mig er: Da de danske Stræder vedblivende har en

storpolitisk og strategisk Betydning i en Fremtidskrig, hvori en Østersømagt er Part, og da Spørgsmaalet om Passagen for Folkeforbundsmagterne gennem de danske Farvande og Lukning af dem for den pagtbrydende Stat kan blive aktuel i Tilfælde af økonomisk Boykot af en af Østersømagterne fra Folkeforbundets Side i Henhold til Pagtens Artikel 16, hvad skal vi saa gøre? Og derefter kommer Spørgsmaalet, hvad vi *kan* gøre.

Det er for en Nation som for den enkelte rent utroligt, hvad man kan gøre, naar man først er klar over, hvad man *skal* gøre. Men den, der begynder med at undersøge, hvad han kan, ikke hvad han skal, han kan slet ingenting udrette. Det er en psykologisk Lov. Den har maaske ikke meget med Logik at gøre, men den har med Psykologi at gøre, og den har med Livet at gøre, og det er derpaa, det kommer an.

Det er denne Problemopstilling, hvad vi *kan* gøre, der for mig er det gale ved det hele. Logikeren, den forstandsmæssige, vil sige: Hvad *kan* jeg gøre? Den psykologisk indstillede, der kender Livet, siger: Hvad *skal* jeg gøre, hvad er det min Pligt at gøre? Dette Ord Pligt var noget, Romantikerne ikke kunde lide, og de Radikale er jo til Trods for deres logiske Indstilling alligevel Børn af Romantikerne. Derfor er Ordet Pligt noget, man ikke rigtig synes om.

Jeg skal villigt indrømme, at mit Forhold til Forsvarssagen er følelsesbestemt, men jeg vil ikke indrømme, at den Smule Forstand, jeg har, derved er blevet fordunklet. Min Opfattelse gav jeg Udtryk her i Tinget, da vi behandlede Sagen under det tidligere Stauningske Ministerium, og jeg skal ikke gentage, hvad jeg da sagde, men kun udtale, at jeg staar ved hvert Ord, jeg den Gang udtalte, og jeg er blevet bestyrket deri ved de Erfaringer, jeg har gjort siden.

Ved Tiltrædelsen af Kellogg-Pagten har Danmark, ligesom de andre Stater, erklæret Krig for en Forbrydelse. Vi vil lige saa lidt som de andre give Pengene ud til krigerske Formaal, det vil i denne Sammenhæng altsaa sige til forbryderske Formaal. Men vi vil, ligesom de andre Stater, der har tiltraadt Kellogg-Pagten, ofre, hvad der skal ofres for at værne om Personfreden, Husfreden og Landefreden, det vil sige værne om Danmarks Frihed og Selvstændighed.

Hvis vi afruster under de nuværende Forhold og søger i et kommende Opgør, der gaar ud over vore Kyster og Farvande, at ligge død som Haren, forudser jeg, at der i